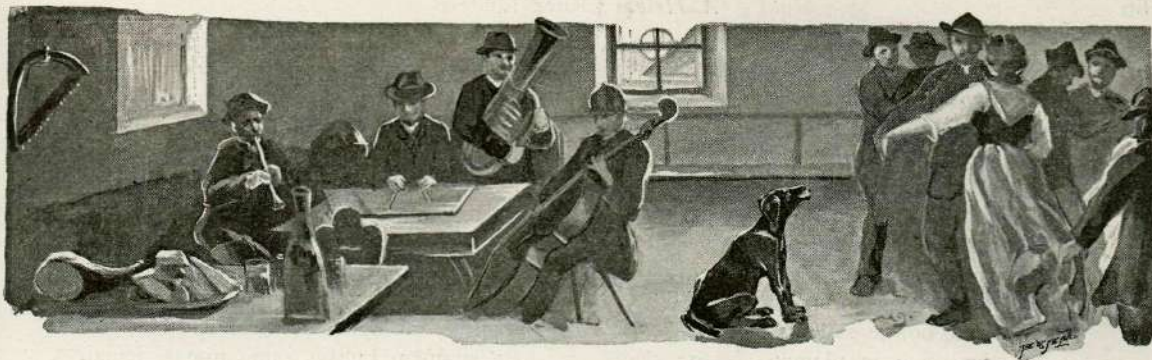

„Koledniki so tu!“

Knez Ljudevit.

(Zložil A. Hribar.)

(Dalje.)

Knez Varna in ded Morán.

Pri Préstrani, globoki skalni jami,
Kjer so Morána deda temni hrami,
In zmaj Perunov ljuti je v podmoli,
Pri tem prepadu skale so okoli.
Visoke skale, óstre in čeréče,
Visoko od zemljé v nebó kipeče;
In škala jedna, kakor stolp visoka,
In vrhu, kakor gumno je široka.
Oltar je, kjer Perunova je jama,
Postavila si tu priroda sama.
In v pridni roki naostréno jeklo
Stopnice v skalo je do vrha vseklo.
In skale te ne sme se dotakniti
Nikdó, le ded Morán sme nanjo iti.
A tudi ded ne ide v vsakem časi,
Le onda, kadar vojni rog se glási,
Le onda dojde ded Morán iz jame
In s sábo svetega si ognja vzame.
In na visoki in široki skali
Perunu s svetim ognjem kres zapali;
In kolje ovne lanščke in tretnjake,
In pali jih za v boj odšle junake.
Perunu pali žrtev najbolj drago
Za srečno vojsko in sijajno zmago.
In zdaj —? Že osmi dan Morán na skali
Perunu ogenj, v ognju ovne pali,
Najlepše kose, gnjati in plečéta
Dobiva plamen v čast vojská očeta
Peruna, ki naklanja srečo v zmagi
Le onim, ki so mu junaki dragi.
Odkar odšel je Svitozor s Krčani
In Ljudevit s Hrvati, Timočani
Nad Kadolaha, vraga, volkodlaka,

Ki vedno rad slovensko kri pretaka,
Od tačas zmir Morán darí daruje,
In pali kres in srečo prorokuje.
In iz doline k Préstrani globoki
Možje prihajajo po stezi sloki,
Da vidijo, če kažejo kaj sreče
Na skali kres in pa darí goreče.
In danes, glej, z možmi ob zori tudi
Po stezi k Préstrani se Varna trudi.
Sam hoče čuti danes ded-Morána,
Premágala li vojska bo Furlana?
Kakóva znamenja Perun ojavlja,
In dobro videnje se li ponavlja?
In dojde Varna knez pred sveto skalo,
In truden vsede se na drugo malo.
Oddahne se in vpraša ded-Morána:
„Povej mi, kaka znamenja so dana?
Imá kaj upov Svitozor do zmage?
In Ljudevit pobratim, čete drage?
Kaj dim, žerjavica, kaj plamen pravi,
Povrnejo li vsi se k meni zdravi?“
Z železnim drogom ded ogorke dviga,
In kjer umira plamen, tam podžiga:
In kot kresnice v letne nóči mraku,
Žarijo iskre v dima se oblaku.
Nič ded ne dè, le dalje v ogenj dreza,
Potem počasi s skale gre pred kneza:
„Pozdravljen knez, ki v potu in naporu
Prišel si k skali, k svetemu prostoru.
Ti vprašáš me, kaj menijo bogovi
Sè sinom tvojim, z drugimi sinovi?
Znam, knez, da ti resnica zmir je ljuba,
A žrtve zdé nadaljne se mi zguba.